

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja I. B., D., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 16. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/168, urbroj: 401-01/06-20-2 od 15. travnja 2020.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Splitu, broj: PPI-DO-6/20 od 4. veljače 2020., kojim je odbijen zahtjev za pristup informacijama od 20. siječnja 2020. kojim je tužitelj zatražio „neposredni uvid alternativno vjerodostojnu presliku pismena koja se označavaju njihovim obrazloženjem“.

Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti osporenog rješenja navodeći da je 29. svibnja 2020. izvršio neposredno uvid u mišljenje Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, na prethodno odobreno traženje i čiji sadržaj je vjerodostojno zabilježio u kojem je potvrđeno kako je klasificiranje odnosno deklasifikacija u isključivoj nadležnosti ODO-a Split koji svojim nezakonitim ponašanjem čini kazneno djelo iz članka 3. Zakona o tajnosti podataka. Predlaže da Sud pribavi navedeno mišljenje na koje se poziva ODO Split i poništi rješenje tuženika i rješenje prvostupanjskog tijela.

U odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga danih u obrazloženju pobijanog rješenja. Opširno obrazlaže razloge zbog kojih nalazi da je u konkretnom slučaju došlo do zlouporabe prava na pristup informacijama. U žalbenom su postupku razmatrani zahtjevi koje je tužitelj podnosio prvostupanjskom tijelu jer je za utvrđivanje zlouporabe prava na pristup informacijama bilo potrebno razmotriti ne samo svaki konkretan zahtjev, nego i to da li tužitelj putem više povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, kako bi se utvrdilo postojanje njezine namjere za ostvarivanjem zlouporabe prava na pristup informacijama kako je to propisano člankom 23. stavkom 5. točkom 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Iako podaci na prvi pogled ne ukazuju da bi se ovdje radilo o prekomjernim i voluminoznim zahtjevima, uvidom u njihov sadržaj u žalbenom postupku je zaključeno kako se može prihvatiti zaključak prvostupanjskog tijela da žalitelj kroz dulji

vremenski period podnošenjem u širem smislu istovjetnih zahtjeva u kojima traži iste ili istovrsne informacije zapravo izražava nezadovoljstvo načinom na koji je riješen predmet od njegovog osobnog interesa. Razmatranjem sadržaja zahtjeva za pristup informacijama tužitelja u konkretnom slučaju, njegovih žalbenih navoda te sadržaj drugih podnesaka koje je podnio protiv akata prvostupanjskog tijela, tuženik je u žalbenom postupku utvrdio kako su isti pejorativno intonirani u odnosu na tijelo javne vlasti, predmnijevajući kaznena djela, nepravilnosti u radi i druga negativna i zakonom zabranjena postupanja. Dakle, analizom svih žaliteljevih zahtjeva za pristup informacijama te zahtjeva za pristup informacijama utvrđeno je kako se isti zahtjevi u većini slučajeva tiču žalitelja osobno odnosno predmeta koji je prvostupanjsko tijelo vodilo vezano za žalitelja, a kako je to navedeno i u obrazloženju prvostupanjskog rješenja. Tužitelj nije pokazao niti minimum poštovanja prema prvostupanjskom tijelu i njegovom čelniku, kao i da je očito kako institut prava na pristup informacijama koristi u svrhu svog osobnog obračuna s prvostupanjskim tijelom, pri čemu njegova komunikacija predstavlja jasno i nedvosmisleno vrijeđanje zamjenika glavnog državnog odvjetnika, prvostupanjskog tijela i njegovih zaposlenika, a što predstavlja grubo kršenje načela međusobnog poštovanja i suradnje propisanog člankom 9a. Zakona o pravu na pristup informacijama. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16 i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan iz razloga ove presude.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužitelj dana 20. siječnja 2020. podnio prvostupanjskom tijelu zahtjev za pristup informacijama slijedećeg sadržaja: „sukladno članku 6. st. 1. i članku 18. st.1. Zakona o pravu na pristup informacijama tražim neposredan uvid alternativno vjerodostojnu presliku pismena koja da se označavaju vašim obrazloženjem, kao npr.: „Ured vijeća za nacionalnu sigurnost u svojem mišljenju od 6. srpnja 2018. je ocijenio kako je u konkretnom predmetu potrebno ograničiti pristup traženim informacijama odnosno i nadalje zadržati njegovo svojstvo tajnosti po osnovi klasificiranja podataka određenih stupnjem tajnosti“.

Tuženik je odbio žalbu tužitelja protiv rješenja prvostupanjskog tijela kojim je navedeni zahtjev za pristup informacijama odbijen temeljem odredbe članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.) s obrazloženjem da se radi o zahtjevu koji je neprecizan, da se njime traže istovrsne informacije koje su već ranije tražene i da je isti uvredljivo intoniran, odnosno da je očita namjera žalitelja koristiti Zakon o pravu na pristup informacijama kao alat za svoj osobni sukob sa tijelom javne vlasti, da se u konkretnom slučaju radi o zlouporabi prava na pristup informacijama koji ima za posljedicu neopravdano opterećivanje tijela javne vlasti te bi bilo u suprotnosti s načelima pravičnosti i pravne sigurnosti, zbog čega nalazi da je u konkretnom slučaju prvostupanjsko rješenje pravilno i na zakonu osnovano.

Međutim, ovaj Sud nalazi da je u konkretnom slučaju prvenstveno trebalo imati u vidu odredbu članka 5. stavak 1. točka 3. navedenog Zakona kojom je propisano da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastalo je u okviru djelokruga ili u vez s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Naime, imajući u vidu podatke spisa predmeta dostavljenog uz odgovor na tužbu, odnosno sadržaj zahtjeva tužitelja koji je uputio prvostupanjskom tijelu, u konkretnom slučaju

se, prema mišljenju Suda, ne radi o informaciji sukladno naprijed citiranoj odredbi članka 5. stavak 1. točke 3. Zakona kojom je predviđen pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Osim toga Sud ističe da je Zakon o pravu na pristup informacijama donesen s ciljem da svim fizičkim i pravnim osobama putem javnosti i djelovanja tijela javne vlasti omogući i osigura ostvarenje prava na pristup informacijama onda kada te osobe bez navedenog zakona to ne bi mogle ostvariti. Pravo na pristup informacijama u odnosu na mišljenje Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost od 6. srpnja 2018., a na koje mišljenje se poziva u zahtjevu i tužbi, tužitelj je ostvario uvidom u isto kod Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost Republike Hrvatske, a što tužitelj i sam navodi u tužbi.

Slijedom navedenog, Sud nalazi da je zahtjev tužitelja za pristup zatraženim informacijama pravilno odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. navedenog Zakona, pri čemu time što su se tijela pozvala na točku 5. umjesto na točku 4. navedene odredbe Zakona nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Slijedom izloženog trebalo je sukladno odredbi članka 57. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 16. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.